

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ '60 ΚΑΙ '70

ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΙΣ ΒΑΣΙΚΟΤΕΡΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΠΟΥ
ΣΥΝΕΒΑΛΑΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΤΥΠΩΣΑΝ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ
ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Η μπροσούρα αυτή τυπώθηκε σε 100 αντίτυπα για τις ανάγκες της εκδήλωσης που οργανώθηκε από την ομάδα προβολών-κινηματογράφου του Αυτοδιαχειριζόμενου Κοινωνικού Χώρου Pasamontaña τον Απρίλη του 2011. Η χρήση ή και η ανατύπωση των κειμένων θεωρείται όχι απλά ελεύθερη αλλά αναγκαία προς όφελος του ανατρεπτικού κινήματος στην Ελλάδα της καπιταλιστικής κρίσης και αναδιάρθρωσης.

Συνολικότερα κείμενα θα δημοσιεύονται στο pasamontana.blogspot.com και στο kinimatografospasamontana.blogspot.com

Χρονολόγιο βασικών γεγονότων

1950-1955 Μακαρθική κυριαρχία

1955 Η Ρόζα Πάρκς αρνείται να παραχωρήσει τη θέση της σε έναν λευκό. Πολύμηνο μποϊκοτάζ λεωφορείων με τη συμμετοχή του Μ.Λ.Κίνγκ.

1956-1960 Οι Μπήτνικς στο απόγειο της επιρροής τους.

Εμφάνιση των πρώτων μικρών πολιτικοποιημένων ομάδων στα Πανεπιστήμια με θεματικό άξονα κυρίως την ελευθερία του λόγου.

1960 Δημιουργείται το SDS (Students for a democratic society).

Αναπτύσσεται το sit-in κίνημα (καθιστική διαμαρτυρία) με αναφορές στη φυλετική ισότητα και την αντιπολεμική οπτική.

Εκλέγεται ο Τζ.Φ.Κέννεντυ πρόεδρος των Η.Π.Α. (Νοέμβριος)

1961 Αποτυχημένη απόπειρα εισβολής στην Κούβα (Κόλπος των Χοίρων) – φοιτητικές διαμαρτυρίες

1962 Ο πρώτος μαύρος που γίνεται δεκτός σε πανεπιστήμιο προκαλεί βίαιες ρατσιστικές διαδηλώσεις.

1963 Απόφαση του συνεδρίου του SDS που υιοθετεί επικριτική στάση απέναντι στην πολιτική του Τζ.Φ.Κέννεντυ.

Εκφωνείται σε διαδήλωση 200.000 ατόμων ο περίφημος λόγος του Μ.Λ.Κίνγκ "...έχω ένα όνειρο..."

Δολοφονείται ο Τζ.Φ.Κέννεντυ

1964 Δολοφονίες λευκών και μαύρων αγωνιστών - βίαιες εξεγέρσεις στα γκέτο των μαύρων (Χάρλεμ, Φιλαδέλφεια, Ρότσεστερ)

Επεισόδια στο Μπέρκλεϋ, Free Speech Movement, κατακτιέται το δικαίωμα να γίνεται πολιτική στα πανεπιστήμια μετά από sit-in, απεργίες και καταλήψεις.

1965 Βομβαρδισμοί του Βόρειου Βιετνάμ. Εισβολή στη Δομινικανή Δημοκρατία.

Δολοφονείται ο Μάλκομ Χ.

Διαδήλωση του SDS στην Ουάσινγκτον ενάντια στον πόλεμο με 30.000 ανθρώπους.

Εξέγερση στο γκέτο του Γουάιτς στο Λος Άντζελες- περισσότεροι από 30 μαύροι νεκροί.

Δεκέμβριος: 400.000 άτομα διαδηλώνουν κατά του πολέμου.

1966 Στο συνέδριο του SDS υιοθετείται η στρατηγική της φοιτητικής εξουσίας.

1967 Αντιπολεμικές διαδηλώσεις. 200.000 στη Νέα Υόρκη, 65.000 στο Σαν Φρανσίσκο. Περικύκλωση του Πενταγώνου από 75.000 άτομα σαν κορύφωση πολλών ενεργειών.

1968 Δημιουργούνται οι Yippies (Youth International Party).

Απρίλιος. Δολοφονείται ο Μ.Λ.Κίνγκ

Ιούνιος. Δολοφονείται ο Ρ.Κέννεντυ.

Μπέρκλεϋ: 4 μέρες συγκρούσεων με την αστυνομία μετά από διαδήλωση συμπαράστασης στο Γαλλικό Μάη.

Κλήβελαντ: 4 μέρες εξεγερτικών συγκρούσεων στο μαύρο γκέτο. Σκοτώνονται 8 μαύροι και 3 αστυνομικοί.

Συνέδριο δημοκρατικών στο Σικάγο. Οι Υίρριες καλούν σε μαζική παρέμβαση που οδηγεί σε πολυήμερες συγκρούσεις. Συλλαμβάνονται οι "8 του Σικάγο".

Εκλέγεται ο Νίξον στην προεδρία των ΗΠΑ.

1969 Μάϊος- διάσπαση του SDS σε 3 τάσεις: RYM-I (weathermen), RYM-II, PLP (συμμαχία φοιτητών-εργατών)

Ιούλιος- ίδρυση του Gay Liberation Front, Αύγουστος- Φεστιβάλ Γούντστοκ,

Σεπτέμβριος- αρχίζει η δίκη των 8 του Σικάγο, πρώτες συγκρούσεις των Weathermen με την αστυνομία (Μέρες Οργής). Μετά από αυτό οι Weathermen αποφασίζουν να περάσουν στην παρανομία (Δεκέμβριος)

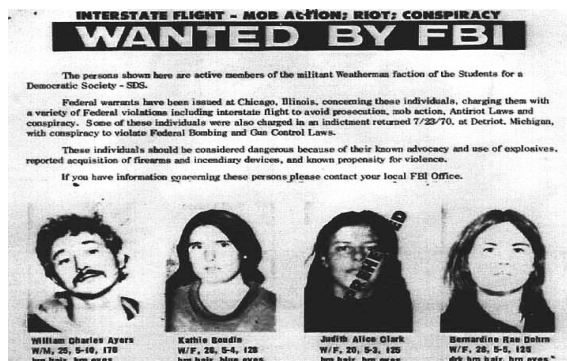
1970 Διαδηλώσεις και καταλήψεις σε 60 πανεπιστήμια. Στο Κέντ του Οχάϊο η εθνοφυλακή δολοφονεί 4 φοιτητές και τραυματίζει άλλους 9. Απεργίες και καταλήψεις σε 350 πανεπιστημιούπολεις και 536 σχολεία. Πυροβολισμοί στο πανεπιστήμιο του Τζάκσον με 2 νεκρούς μαύρους φοιτητές.

Μάϊος/Ιούνιος- 169 "τρομοκρατικές" επιθέσεις σε 2 μήνες

1971 Διάσπαση του κόμματος των Μαύρων Πανθέρων. 300.000 διαδηλώνουν ειρηνικά στην Ουάσιγκτον. Το Μάϊο πραγματοποιούνται 10.000 προληπτικές συλλήψεις για να σταματήσει μεγάλη καμπάνια πολιτικής ανυπακοής.

1972 Εμφανής υποχώρηση του κινήματος της αμφισβήτησης. 5000 άνθρωποι διαδηλώνουν ενάντια στα πολεμικά σχέδια του Νίξον, ο οποίος επανεκλέγεται πανηγυρικά.

1973 Σκάνδαλο του Γουώτεργκέιτ. Μόνο 300 άτομα διαδηλώνουν ενάντια στο πραξικόπημα στη Χιλή...

η επικριση των βασικών Weathermen από το FBI

THE MOVEMENT

Το Αμερικάνικο Κίνημα (The Movement) της δεκαετίας του '60 είναι μια από τις λαμπρότερες περιπτώσεις εξεγερσιακών ξεσπασμάτων, ιδεολογικών αναζητήσεων και προσπαθειών ξεπεράσματος, όχι μόνο ή τόσο, του οικονομικού και πολιτικού μοντέλου που έχει παγιώσει ο καπιταλιστικός ολοκληρωτισμός, αλλά σίγουρα του μοντέλου ζωής και των συντηρητικών αγκυλώσεων που μαζί με τον βραχίονα των θρησκευτικών αξιακών κωδίκων, χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται με σκοπό την καθήλωση του ανθρώπου στο ανελεύθερο και εξουσιαστικό πρότυπο που εξυπηρετεί τις ανάγκες του. Ταυτόχρονα είναι ένα παράδειγμα στην πράξη πως τα κινήματα αναπτύσσονται, πολλαπλασιάζονται και αποκτούν δυναμική τέτοια που γίνονται επικίνδυνα για την καθεστηκυία τάξη, αλλά και το πώς στην κορύφωση τους ακολουθούν την τραγική μοίρα του Ικάρου όταν πλησιάζουν κοντά στον «ήλιο», κατακρημνίζονται στην άβυσσο της αποτυχίας. Και αυτό συντελέστηκε είτε λόγω εσωτερικών προβλημάτων, ανασφαλειών, βιασύνης και εν γένη λανθασμένων επιλογών, είτε με το χτύπημα του Κράτους-Δυνάστη και των ψευδοδημοκρατικών-κρυφoστρατιωτικών καθεστώτων που διαφυλάττουν τα συμφέροντα του εξουσιαστικού «έθνους της Βαβυλώνας».

Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς με σαφήνεια τί συντελέστηκε μέσα σ αυτή την «εικονική» δεκαετία (μιλάμε για διεργασίες, ζυμώσεις, νίκες και ήττες που ξεπέρασαν λίγο ή πολύ τα 15 χρόνια) μέσα στα περιοριστικά όρια ενός τέτοιου κειμένου, αλλά θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε σε αδρές γραμμές το περίγραμμα και τα κομβικά γεγονότα που κατά κάποιο τρόπο δίνουν τον στίγμα της περιόδου αυτής.

Απαραίτητο είναι λοιπόν να περιγράψουμε τί προηγήθηκε, τί γέννησε και τί προσπάθησε να «ξεπεράσει» αυτό το κίνημα για να πάρουμε μια ιδέα τι πραγματικά ήταν.

Μετά από μια 20ετή κυριαρχία των Δημοκρατικών που αρχίζει πίσω στο 1932 με τον Φ.Ρούζβελτ και τελειώνει το 1952 με την εκλογή του Αιζενχάουερ, οι ρεπουμπλικάνοι και τα επιχειρηματικά «μεγάλα κεφάλια» του καπιταλισμού έρχονται να μαζέψουν όλες τις ελάχιστες ή μικρές παραχωρήσεις των προηγούμενων χρόνων με διάφορους τρόπους.

Η δεκαετία του '50 λοιπόν είναι η δεκαετία της θλίψης, της αβεβαιότητας και του φόβου. Ο ψυχρός πόλεμος, η ανεξίτηλη ανάμνηση της Χιροσίμα και κατά συνέπεια η μόνιμη απειλή της «βόμβας». Το «κυνήγι των μαγισσών» του Μακάρθου και οι ανακριτικές μέθοδοι του με συλλήψεις, καταδίκες, κάψιμο βιβλίων ή καταχώρηση τους σε λίστες σαν «ανατρεπτική προπαγάνδα», δίνουν ένα μεγάλο χτύπημα στο δικαίωμα του ελεύθερου λόγου και στην πολιτική έκφραση. Η προοδευτική σταθεροποίηση της οικονομίας προσπαθεί να καλύψει το κενό και να γίνει ο μοναδικός σκοπός της μεσαίας τάξης που βγήκε από τον πόλεμο. Σαν αντίβαρο σ

αυτό η εξάπλωση της ενδημικής φτώχειας που θα είναι μια από τις πιο δραματικές και λιγότερο προσεγμένες απόψεις της αμερικανικής κοινωνικής πραγματικότητας σ όλη την πορεία της επόμενης δεκαετίας. Η γενικότερη δυσαρέσκεια στους εργατές που εκδηλώνεται με άγριες απεργίες, ζημιές στα μηχανήματα, επιβράδυνση των ρυθμών παραγωγής, αλλά που προσέκρουε σε μια σχεδόν ολοκληρωτική πολιτική απομόνωση και έμενε μόνο σε μια μορφή καθημερινής αντίστασης χωρίς διεξόδους. Η θέση των μαύρων που ανεβαίνουν στο βορρά χειροτερεύει μετά τον πόλεμο, που η απεύθυνση στον μαύρο πληθυσμό για συμμετοχή στην πολεμική προσπάθεια είχε σημάνει μια βελτίωση της θέσης τους στην αμερικανική κοινωνία. Η μαζικοποίηση του αμερικανικού πανεπιστημίου σε αντίθεση με το ευρωπαϊκό. Το 1950 στις ΗΠΑ το 20% των νέων 20-24 ετών συμμετείχε σε κάποια ανώτατη σχολή ενώ τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά προσέγγιζαν το 6% με δυσκολία. Το ποσοστό αυτό έφθασε το 1960 στο 32%. Στη διάρκεια του πολέμου τα αμερικανικά πανεπιστήμια και κολλέγια συνδέονται με την στρατιωτική έρευνα και βιομηχανία. Μετά τον πόλεμο και κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου σταθεροποιούνται αυτοί οι δεσμοί, τα πανεπιστήμια συντηρητικοποιούνται και η ιεραρχία γίνεται ακόμα πιο άκαμπτη. Αποτέλεσμα αυτού είναι οι φοιτητές να μεταβάλλονται σε υπό επεξεργασία εργατικό δυναμικό.

Για να φτάσουμε έτσι στο 1960 που οι Δημοκρατικοί με τον νεαρό γερουσιαστή Κένεντυ και με μια πολιτική εσωτερικής επέκτασης της ζήτησης και των κοινωνικών δαπανών -σαν απάντηση στην κρίση που ήρθε μετά την πτώση των στρατιωτικών δαπανών με το πέρας του πολέμου στην Κορέα- διεκδικούσαν και πάλι την ηγεμονία στις εκλογές. Όμως αυτή τη φορά η μεταρρύθμιση των Δημοκρατικών θα πέσει πάνω σε σοβαρά εμπόδια. Για 8 χρόνια τα κοινωνικά κινήματα που θα αναπτυχθούν θα υπερκεράσουν των εκσυγχρονισμό των κυρίαρχων τάξεων. Τα κινήματα αυτά κινήθηκαν πάνω σε 3 κατευθύνσεις:

A) **Την εξέγερση του τρίτου κόσμου.** Η Αμερική όσο και να ήθελε να δείξει ένα φιλελεύθερο, «δημοκρατικό» πρόσωπο δεν μπορούσε να μείνει αμέτοχη στην μεγαλύτερη μετά τον πόλεμο εξέγερση που γνώρισε ο πάλαι ποτέ αποικιακός κόσμος. Κονγκό-Αφρική-Άγιος Δομίνικος και κυρίως η Κούβα του Κάστρο και του «μυθικού» για την κουλτούρα του '60 Τσε, αλλά και του Βιετνάμ που σημάδεψε βαθιά την αντίθεση της νέας κουλτούρας μέσω του αντιπολεμικού κινήματος. Δεν μπόρεσαν λοιπόν να κρατήσουν την ουρά τους απ' έξω και υποχρεώθηκαν να δείξουν ξανά το αληθινό πρόσωπο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

B) **Την αμφισβήτηση και σταδιακή ριζοσπαστικοποίηση των μαύρων** που ξεκινά από τα μέσα των 50's με το Μπούκοτάζ των λεωφορείων στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα, με ηγέτη και μορφή τον ιερωμένο, ειρηνιστή Μάρτιν Λουθερ Κίνγκ, περνά στις αρχές του της νέας δεκαετίας στο κίνημα των Sit-in και στις μη βίαιες διαδηλώσεις υπέρ της φυλετικής ισότητας στον νότο και τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των μαύρων. Συνεχίζεται με τους Freedom Riders που αφήνουν την

Ουάσιγκτον με νοικιασμένα λεωφορεία κατευθυνόμενοι στον νότο, εκεί που χτυπιούνται και συλλαμβάνονται. Ύστερα στις πρώτες σκέψεις για ένοπλη αυτοάμυνα, μετά την ένταση των φαινομένων βίαιης καταστολής των αντιρατσιστικών ενεργειών στον νότο και τα πρώτα θύματα. Με τον Malcolm X να αναγγέλλει την δημιουργία ενός μαύρου εθνικιστικού κόμματος την ίδια περίοδο και να κριτικάρει την μη βίαια τακτική του κινήματος για τα πολιτικά δικαιώματα. Ακολουθούν στα μέσα πια της δεκαετίας η εξέγερση στο γκέττο του Watts στο L.A. που λήγει με πάνω από 30 θύματα (όλοι μαύροι) μετά από την επέμβαση της εθνοφυλακής. Λίγο αργότερα ο «σκληρός» Στοκλυ Καρμάικλ εκλέγεται πρόεδρος του SNCC και το σύνθημα Black Power διαδίδεται ταχύτατα στις μάζες. Και ενώ τα επεισόδια και οι εξεγέρσεις στα γκέττο των μαύρων του βορρά πληθαίνουν και μαζί τους και τα θύματα της καταστολής, στα τέλη του '66 η γέννηση του BLACK PANTHER PARTY στο Όκλαντ της Καλιφόρνια σφραγίζει την συνάντηση του ριζοσπαστικοποιημένου φοιτητικού κινήματος των μαύρων με το υποπρολεταριάτο των γκέττο και τον πολιτιστικό εθνικισμό. Όταν πια δολοφονείται ο Μ.Α.Κινγκ στο Μέμφις το 1968 η τακτική της μη βίας γίνεται πλέον «ιστορία» για το μαύρο κίνημα που ριζοσπαστικοποιείται με μεγάλα άλματα με την συνεχή ενδυνάμωση της επιρροής των μαύρων πανθήρων σ αυτό.

Γ] Το τρίτο εμπόδιο ήταν η φοιτητική αναταραχή, η νεολεϊστική πολιτιστική αμφισβήτηση και διαμορφούμενη νέα κουλτούρα. Το Μάιο του 1960, 8000 φοιτητές στο Σαν Φραντσίσκο διαδηλώνουν ενάντια στην επιτροπή αντιαμερικανικών ενεργειών της Γερουσίας. 68 άτομα συλλαμβάνονται και ξεκινά σε όλα τα πανεπιστήμια πανεθνική καμπάνια για την κατάργηση της. Λίγο μετά, το SDS (κομβική φοιτητική ομάδα για το κίνημα και την εξέλιξη του) συγκαλεί συνδιάσκεψη για τα ανθρώπινα δικαιώματα στον βορρά. Δεκάδες φοιτητές επισκέπτονται την μεταεπαναστατική Κούβα και επιστρέφοντας ενθουσιασμένοι δημιουργούν ενώσεις και επιτροπές υπεράσπισης της, οι οποίες διαδηλώνουν με την διακοπή των διπλωματικών σχέσεων και λίγο αργότερα την αποτυχημένη απόπειρα εισβολής (Κόλπος των Χοίρων). Ριζοσπάστες φοιτητές συμμετέχουν με τους Freedom Riders στο κίνημα για τα δικαιώματα των μαύρων. Το SDS υιοθετεί σαν μανιφέστο του την δήλωση του Πορτ Χιούρον που συμπυκνώνει τις θέσεις του ανερχόμενου φοιτητικού κινήματος. Στο φθινόπωρο του '64 και καθώς οι ΗΠΑ κλιμακώνουν την εμπλοκή τους στο Βιετνάμ και ενεργοποιείται το αντιπολεμικό κίνημα, εμφανίζεται στο Μπέρκλεϋ το FREE SPEECH MOVEMENT (κίνημα για την ελευθερία του λόγου) που μετά από sit in, απεργίες και κατάληψη του πανεπιστημίου για διάστημα 4 περίπου μηνών, θα κερδίσει τελικά το δικαίωμα να μιλάει για πολιτική στις πανεπιστημιούπολεις. Το 1965 φουντώνει το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, με τον κόσμο να φτάνει από μερικές χιλιάδες στις διαδηλώσεις στην αρχή του χρόνου, στις 400.000 τον Δεκέμβρη στην Ουάσιγκτον με κάλεσμα του SDS και του SANE. Έχουμε επίσης τα πρώτα teach in και την αναζήτηση του Νέου Πανεπιστημίου. Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά στο φοιτητικό και αντιπολεμικό

κίνημα, στο σύνολο της νεολαίας τα μαλλιά αρχίζουν να μακραίνουν, τα ρούχα να αλλάζουν και η μουσική να δυναμώνει. Μια νέα νεολογική κουλτούρα, που απορρίπτει το αμερικάνικο όνειρο, συμβαδίζει με την ανατροπή των κυρίαρχων πολιτιστικών προτύπων. Όλες οι κοινωνικές συμβάσεις είναι πια υπό αμφισβήτηση. Η παλιά μορφή και ιδέα της οικογένειας απορρίπτεται, η σεξουαλικότητα ψηλαφίζει νέες μορφές έκφρασης, αλλάζουν οι συμπεριφορές και η σχέση με την τέχνη και τελικά η συνολική φιλοσοφία της ζωής όπως είχε παγιωθεί τα προηγούμενα χρόνια. Κέντρο αυτής της νέας κουλτούρας είναι η Δυτική ακτή και πρωτεύουσα της το παραδοσιακά μποέμικο λιμάνι του Σαν Φραντσίσκο. Εργαλείο αυτής της προσπάθειας για μετεξέλιξη και αναζήτηση νέων μορφών έκφρασης και ζωής είναι η χρήση των ναρκωτικών ουσιών. Ο γιατρός Τίμοθι Λήρυ που εκδιώχθηκε το 1963 από το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ επειδή χρησιμοποιούσε LSD σε πειράματα με εθελοντές φοιτητές είναι ο «γκουρου» της ψυχεδέλειας και ο Κέν Κέζου (φωλιά του κούκου) ο κοινωνός της θεωρίας του Λήρυ «πολιτική της έκστασης». Οργανωτής «συλλογικών ταξιδιών» με LSD στην περιφέρεια του κόλπου του Φρίσκο. Νέες ομάδες μίγμα της νέας κουλτούρας με μορφές πολιτικής εμφανίζονται. Οι Άναρχο-Ντανταϊστές BLACK MASK που κινούνται με κέντρο το ομώνυμο περιοδικό στην Νέα Υόρκη και οι κοινοτιστές, εχθροί της ιδιοκτησίας, του καταναλωτισμού και τελικά του ίδιου του χρήματος DIGGERS στην πόλη του Σαν Φραντσίσκο. Δρουν όχι πολιτικά με την κλασική έννοια, αλλά με πολύ σαφή χαρακτηριστικά αντιαυταρχικών και αντιεραρχικών δομών στην τέχνη και στην ζωή που δοκιμάζονται στην πράξη και όχι στη θεωρία. Νέοι απ όλη την Αμερική παρατάνε τα σπίτια των γονιών τους, τα πανεπιστήμια και ακόμα κάποιοι την στρατιωτική υποχρεωτική θητεία, αρνούμενοι να ακολουθήσουν πια τις νόρμες, συναθροίζονται στην πόλη του Σαν Φραντσίσκο και δοκιμάζουν τα όρια της συντηρητικής Αμερικής. Τα ΜΜΕ δημιουργούν τον «μύθο» του HIPPY και τον πουλάνε μαζικά σαν προϊόν, μέσα στην αδυναμία τους να καταλάβουν τί είναι αυτό που συνταράζει συθέμελα την αμερικάνικη νεολαία και προσπαθώντας να την προσαρμόσουν στα πλαίσια αυτού που γνωρίζουν και έχουν μάθει να χειρίζονται. Το καλοκαίρι του 1967 το φαινόμενο των Χίππιδων έχει φτάσει πια στο απόγειο του, μαζί με το αντιπολεμικό κίνημα και την νεολογική αντίδραση. Σειρά ενεργειών για τον πόλεμο του Βιετνάμ κορυφώνονται με την πορεία και την περικύκλωση του πενταγώνου από 100.000 περίπου άτομα και πολλών γνωστών διανοούμενων (Ν.Μέιλερ, Ν.Τσόμσκι κλπ).

Φτάνουμε λοιπόν στο αποκορύφωμα του κινήματος στην Αμερική και σε όλο τον πλανήτη το 1968. Γαλλία, Ιαπωνία, Τσεχοσλοβακία, Μεξικό, Βραζιλία συνταράσσονται από σημαντικές εξεγέρσεις. Στην Αμερική λοιπόν είναι η χρονιά που δολοφονείται ο Μ.Λ.Κινγκ, καταλαμβάνεται το πανεπιστήμιο Κολούμπια και η αστυνομία απαντάει με εκτεταμένη βία και καταστολή. Στην αρχή του χρόνου γεννιέται το Υ.Ι.Ρ. σαν μια ανάγκη του κινήματος να ριζοσπαστικοποιήσει το φαινόμενο των χίππιδων που έχει γιγαντωθεί και να περάσει από την ατομική αντίδραση στην κοινωνική αλλαγή και την οργανωμένη πολιτική δράση. Τον

Αύγουστο μετά από κάλεσμα τον Υίρριες μαζεύονται στο συνέδριο των Δημοκρατικών στο Σικάγο όλες οι συνιστώσες του κινήματος, μαύροι, φοιτητές, Υίρριες, ειρηνιστές, για να διαμαρτυρηθούν για την πολιτική του Λ.Τζόνσον. Το πλήθος δεν είναι μεγάλο αφού η αστυνομία απειλεί από πριν πως θα καταστείλει την προσπάθεια αυτή. Περίπου 10.000 άτομα μαζεύονται και σε ζωντανή σύνδεση με την τηλεόραση όλοι παρακολουθούν την αστυνομία να επιτίθεται με αγριότητα στο πλήθος. 725 τραυματίες (οι 100 σοβαρά) και 668 συλλήψεις ήταν ο απολογισμός της δράσης της αστυνομίας. Οι «Οκτώ του Σικάγο» που θα δικαστούν σαν ηθικοί αυτουργοί των συγκρούσεων είναι απ' όλο το πλέγμα του κινήματος και συμβολίζουν την ενότητα, έστω και πρόσκαιρη, σε εκείνη την στιγμή. Βέβαια μέσα στις συνιστώσες, όσο και στο εσωτερικό κάθε μιας απ' αυτές, υπάρχουν βαθιές αντιθέσεις που θα εμφανιστούν αργότερα. Το 68 τελειώνει με την εκλογή του Ρ.Νίξον στην προεδρία, με την εντολή από την σιωπηρή συντηρητική πλειοψηφία των Αμερικανών να τραβήξει τους μακρομάλληδες και τους φιλοκομμουνιστές από τους δρόμους.

Έτσι περνάμε στην δεύτερη, δύσκολη, περίοδο του κινήματος που σχηματικά αρχίζει από το 1969. Το κράτος με μέσο το πρόγραμμα COINTELPRO του FBI και την εντατικοποίηση της καταστολής, αρχίζει να σφυροκοπάει το κίνημα όπου το βρει. Την ίδια στιγμή το κίνημα προσπαθεί να επεκταθεί σε νέες θεματικές και ριζοσπαστικοποιείται από άποψη πρακτικών, αλλά συγχρόνως γίνεται περισσότερο δογματικό και άκαμπτο στην θεωρία και αρχίζει να κατακερματίζεται. Τον Μάιο κατά την διάρκεια του ετήσιου συνεδρίου του το SDS διασπάται σε 3 αντίπαλες τάσεις. Συμμαχία εργατών-φοιτητών / RYM I (Weathermen) / RYM II. Δημιουργείται το κόμμα των Λευκών πανθήρων που στα χνάρια και σαν συνέχεια του Υ.Ι.Ρ προσπαθεί να οργανώσει πολιτικά τους οπαδούς της αντικουλτούρας. Ο ιδρυτής τους Τ.Σινκλαίρ αφού κριτικάρει ανοιχτά τους Υίρριες για έλλειψη πολιτικής σοβαρότητας, αναφέρεται πρώτη φορά στην προοπτική χρησιμοποίησης όπλων στον πόλεμο με το κράτος. Ο υπουργός Άμυνας των WPP Παν Πλάμοντον κατηγορήθηκε και μπήκε στην λίστα με τους πιο σημαντικούς καταζητούμενους του FBI για την βομβιστική επίθεση που κατάστρεψε ολοκληρωτικά τα τοπικά γραφεία της CIA στο Ann Arbor. Η μετεξέλιξη της BLACK MASK στην Νέα Υόρκη που στο μεταξύ είχε αλλάξει το όνομα της σε Up Against the Wall, Motherfucker κριτικάρει για τον ίδιο λόγο (έλλειψη σοβαρής πολιτικής δράσης και σχεδόν ρεφορμισμός) WPP και ΥΙΡ και λειτουργεί πλέον σαν συμμορία δρόμου με συνεχείς συγκρούσεις και επιθέσεις ενάντια στην τοπική αστυνομία. Το καλοκαίρι στο φεστιβάλ του Γούντστοκ, την μεγαλύτερη σύναξη της νέας κουλτούρας με πάνω από 500.000 κόσμο (αν και έχει ξεκινήσει σαν μια μπίζνα της μουσικής βιομηχανίας που απλά έχασε τον έλεγχο μετά από την τεράστια προσέλευση κόσμου και εξελίχθηκε σε free festival) δείχνει καθαρά τον διαχωρισμό σε δύο αντίπαλα κομμάτια. Τους Media fashion Victims από την μια και αυτούς που προσεγγίζουν την σύγκρουση με το επιτιθέμενο κράτος. Το φθινόπωρο στο Σικάγο οι Weathermen προετοιμάζουν

μια οργανωμένη σύγκρουση με το κράτος και καλούν τον κόσμο να συμμετάσχει στις «μέρες της οργής». Περίπου 500 καλά οργανωμένοι και αποφασισμένοι Weatherman είναι οι μόνοι που εμφανίζονται. Παρ' όλα αυτά δεν αποφεύγουν την σύγκρουση με μεγάλο κόστος σε συλληφθέντες και τραυματίες μετά από 2 μέρες, αλλά με συσσώρευση οργής και αποφασιστικότητας. Ο χρόνος τελειώνει με 2 πάνθηρες να δολοφονούνται στον ύπνο τους και τον Κλήβερ να βγαίνει στην παρανομία. Στο L.A η αστυνομία καταλαμβάνει την έδρα των BPP μετά από πεντάωρη μάχη. Πριν αρχίσει ο νέος χρόνος η φράξια Weathermen αποφασίζει να περάσει στον ένοπλο αγώνα.

Την άνοιξη του νέου χρόνου 60 πανεπιστήμια απεργούν και διαδηλώνουν. Στις 4 Μάη στο κρατικό πανεπιστήμιο του Κεντ στο Οχάιο η εθνοφυλακή ανοίγει πυρ ενάντια σε άοπλους φοιτητές, με αποτέλεσμα 4 νεκρούς και 9 τραυματίες (ο ένας μένει παράλυτος). Ακολουθούν νέες απεργίες και καταλήψεις σε σχολεία και πανεπιστήμια που δεν κρατάνε όμως για πολύ καιρό, αν και θα υπάρξουν άλλοι 2 νεκροί μαύροι διαδηλωτές στο πανεπιστήμιο του Τζάκσον. Ακολουθεί ένα μπαράζ βομβιστικών και άλλων ενεργειών. Μέσα σε ένα μήνα καταγράφονται 169 τρομοκρατικές ενέργειες, από τις οποίες 95 γίνονται σε πανεπιστημιούπολεις και 36 σε ομοσπονδιακά κτήρια. Το 1971 αρχίζει με άλλη μια διάσπαση, αυτή των Μαύρων Πανθέρων. Τον Απρίλιο μία από τις τελευταίες -αν όχι η τελευταία μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση- με 300.000 στην Ουάσιγκτον. Το Μάη μια μεγάλη επιχείρηση πολιτικής ανυπακοής που έχει σκοπό να παραλύσει την πόλη της Ουάσιγκτον αποτυχαίνει, καθώς η αστυνομία της πόλης προβαίνει σε 10.000 συλλήψεις. Είναι πλέον προφανές πως το κίνημα φθίνει μέρα με τη μέρα όλο και περισσότερο. Μετά την συμφωνία ειρήνευσης στο Βιετνάμ, έρχεται το σκάνδαλο του Γουότεργκεϊτ. Τη στιγμή που το αμερικάνικο κράτος περνάει την μεγαλύτερη του κρίση δεν υπάρχει ένα κίνημα δυνατό και αποφασιστικό να εκμεταλλευτεί την μεγάλη αυτή ευκαιρία. Στο τέλος του 1973 μετά το πραξικόπημα στην Χιλή μόνο 300 άτομα διαδηλώνουν έξω από τον Λευκό οίκο.

Το Movement μεγάλωσε, πλήθυνε και ριζοσπαστικοποιήθηκε σχεδόν από το μηδέν μέσα σε 7-8 χρόνια όσο ποτέ άλλοτε. Όταν έφτασε στο ζενίθ του (σύμφωνα με έρευνα του 1968 από το πανεπιστήμιο του Πρίνστον, 150.000 φοιτητές ήταν μέλη διάφορων αριστερών οργανώσεων και τουλάχιστον 750.000 συμμετείχαν ενεργά στο κίνημα) και προσπάθησε να απλωθεί και στην υπόλοιπη κοινωνία έξω από τον φοιτητικό χώρο και να βρει μια κεντρική απεύθυνση ενάντια στο σύστημα, κατακερματίστηκε από εσωτερικές αντιθέσεις, δογματικές ορθοδοξίες και ιδεολογικούς ακροβατισμούς. Μεγάλο ρόλο έπαιξε σίγουρα και η επίθεση του κράτους, όπως πάντα συμβαίνει. Τί έφταιξε, ποιά η κληρονομιά που άφησε σαν γνώση στην παγκόσμια πάλη ενάντια στην καπιταλιστική τυραννία δεν έχει απαντηθεί σε ικανό βαθμό, βλέποντας να επαναλαμβάνονται παρόμοια γεγονότα σε κάποια μικροκλίμακα τα επόμενα 40 χρόνια σε όλο το Δυτικό κόσμο. Δε θα δώσουμε βέβαια εμείς την απάντηση και δεν ήταν απ' την αρχή αυτός ο σκοπός μας.

Απλά επισημαίνουμε πως η επαναστατική κληρονομιά -όπου και όποτε- δεν είναι δυνατόν να χαρίζεται με ευκολία στον «εχθρό» και να αντιλαμβανόμαστε, να αντιμετωπίζουμε ένα τόσο σημαντικό κομμάτι της «ιστορίας» μας με την εικόνα που το ίδιο το σύστημα έχει δημιουργήσει και έχει επιλέξει να αναδείξει. Αν δεν καταλάβουμε τα λάθη που έγιναν, δεν υπάρχει άλλη περίπτωση από το να τα επαναλάβουμε με μαθηματική ακρίβεια.

ΜΑΥΡΟΙ ΠΑΝΘΗΡΕΣ

Τόσο η "επίσημη" όσο και η "κινηματική" καταγραφή της ιστορίας συνηθίζουν να αναφέρονται στους Μαύρους Πάνθηρες σαν ένα φαινόμενο αποκομμένο από τους αγώνες του πλατιού ριζοσπαστικού κινήματος που αναπτύχθηκε στις αμερικανικές μητροπόλεις τη δεκαετία του '60, ξεκομμένο από την εποχή αυτή των εντονότατων κοινωνικών συγκρούσεων. Κι όμως οι Μαύροι Πάνθηρες ήταν γνήσιο γέννημα αυτής της εποχής, αυτού του κοινωνικού αναβρασμού, τον οποίο επηρέασαν μοναδικά, όσο και επηρεάστηκαν.

Οι αιώνες καταπίεσης των μαύρων και η κοινωνική τους θέση (αποκλεισμένοι από κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής εκτός της δουλειάς και της υπερ-υποτιμημένης εργασίας φυσικά) οδηγούν- "βγαίνοντας" από τη σκοτεινή περίοδο της μακαρθικής ολοκληρωτικής καταστολής- σε ατομικά ή συλλογικότερα ξεσπάσματα αντίδρασης: η άρνηση της Ρόζα Πάρκς να παραχωρήσει τη θέση της σε έναν λευκό (και οι διαμαρτυρίες που προκλήθηκαν), η δράση του Μ.Λ.Κίνγκ, οι φοιτητικοί αγώνες που αναδεικνύουν δειλά-δειλά τα πολιτικά δικαιώματα. Οι Μαύροι Μουσουλμάνοι, οι λόγοι του Ρ.Φ.Ουίλλιαμς που καλεί σε ένοπλη αυτοάμυνα, η καθοριστική προσωπικότητα του Μάλκομ Χ που χαράζει τις 3 κατευθύνσεις: έλεγχος της πολιτικής και της οικονομίας της μαύρης κοινότητας, ένοπλη αυτοάμυνα, συμμαχία των μαύρων οργανώσεων. Αυτές είναι οι επιρροές που οδηγούν διαλεκτικά στη δημιουργία μιας οργάνωσης που έρχεται να δομήσει πολύ συγκροτημένα πλέον την απερίθωτη θέση της μαύρης κοινότητας.

Όκλαντ. Οκτώβρης του '66. Χίουι Νιούτον, Μπόμπυ Σουλ, Ντέιβιντ Χίλλιαντ. Δημιουργούνται οι Μαύροι Πάνθηρες, οργάνωση για την ένοπλη αυτοάμυνα των μαύρων ανθρώπων που πολύ γρήγορα μετεξελλίσεται σε επαναστατικό κόμμα. Στο ένα χέρι το όπλο, στο άλλο ο Αστικός Κώδικας. Η συγκεντρωτική δομή, οι ξεκάθαρες θέσεις, η οργανική σύνδεση και η ανάδειξη της κοινότητας, φέρνουν τη ραγδαία ανάπτυξη του αγώνα. Αναπτύσσονται τα Κοινωνικά Προγράμματα

Αλληλοβοήθειας- 35 στον αριθμό. Τα γνωστότερα περιλαμβάνουν "δωρεάν πρωινό για τα παιδιά", κοινωνικά ιατρεία, σχολεία, νομική βοήθεια. Όλα περιφρουρούνται ένοπλα. "Η επιβίωση οδηγεί στην επανάσταση". Και παράλληλα η κοινωνική απήκηση και συμμετοχή, η υπεράσπιση των μαύρων κοινοτήτων απέναντι στην καθημερινή καταστολή, οι παρεμβάσεις, οι διαδηλώσεις. Όταν διαδηλώνουν ένοπλα μέσα κι έξω από το Καπιτώλιο της Καλιφόρνια το ποτήρι έχει πια ξεχειλίσει και οι Μαύροι Πάνθηρες αποτελούν τον Νο1 εσωτερικό εχθρό της αυτοκρατορίας.

Μερικές ενδιαφέρουσες σημειώσεις,

Η δημιουργία των Μαύρων Πανθήρων έρχεται να μεταφέρει το επίπεδο της σύγκρουσης ανάμεσα στο κράτος και τις μαύρες κοινότητες σε πολύ πιο υψηλά οργανωτικά, πρακτικά αλλά και ιδεολογικά μονοπάτια. Η κρατική καταστολή (άμεση και σε όλα τα επίπεδα, εν ψυχρώ δολοφονίες, δημιουργία των SWAT - ειδικές δυνάμεις εσωτερικού πολέμου), η συντηρητική και ρατσιστική κοινωνική πραγματικότητα, η (χαμηλότερη) κοινωνική θέση της μεγάλης πλειοψηφίας των μαύρων ανθρώπων και οι συνειδησιακές συνθήκες που διαμορφώνονται από τα συνακόλουθά της, οι συχνές αλλά άστοχες εξεγέρσεις των γκέτο, αλλά και το ευρύτερο κλίμα των ριζοσπαστών της εποχής, οδηγούν τους προερχόμενους από το φοιτητικό κίνημα πρώτους Πάνθηρες στη χρησιμοποίηση μαρξιστικών εργαλείων ανάλυσης, τα οποία με τη σειρά τους αναδεικνύουν τη συγκρότηση ενός σφιχτού οργανωτικού σχήματος πάλης ενάντια στην καταπιεστική εξουσία ως αναγκαίο και μοναδικό μέσο για την κοινωνική επανάσταση. Παράλληλα, έρχονται σε ρήξη με τα εθνικιστικά κατάλοιπα του Ισλαμικού Έθνους και του Μάλκομ Χ, σχηματίζουν συλλογική αντίληψη τάξης έναντι αυτής του έθνους, ορίζουν ρητά το φασισμό, τον πόλεμο και τη φτώχεια ως ιστορικές μολύνσεις που θα ξεπεραστούν μόνο με την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης, χτίζουν την αίσθηση της μαύρης κοινότητας αναγνωρίζοντας όμως τους εσώτερους διαταξικούς διαχωρισμούς και κινούνται ενάντια στο σύστημα "προς όφελος των μαύρων αλλά και όλων των καταπιεσμένων". Συνάπτουν συμμαχίες και συμπράξεις με άλλες ριζοσπαστικές ομάδες λευκών (Diggers, Gay Liberation Front, SDS), μεταφέρουν την αναγκαιότητα της επαναστατικής οργάνωσης και σε άλλες φυλετικές μειονότητες αποδεικνύοντας στην πράξη την κοινή δράση προς την επανάσταση. Ας μην ξεχνάει κανείς επίσης ότι την περίοδο '74-'77 μια μαύρη γυναίκα ηγείται των Μαύρων Πανθήρων, φυσικό αποτέλεσμα της ουσιαστικής καθολικής ισότητας που αναπτύχθηκε στις γραμμές τους. Με την πρωτοβουλία τους δημιουργούν τις δυνατότητες για να ενεργοποιηθούν μαχητικά και οι υπόλοιποι. Η τακτική τους πετυχαίνει τη μεγάλη κοινωνική διείσδυση και συμμετοχή στις οργανώσεις (χιλιάδες μέλη στα 50 παραρτήματα τους) και η στρατηγική τους οδηγεί στην οικοδόμηση του ένοπλου λαϊκού κινήματος που θα φέρει την κοινωνική ανατροπή, τον λαϊκό αυτοκαθορισμό και έλεγχο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής.

Η πορεία των Μ.Π καθορίζεται σε τεράστιο βαθμό από την τρομερή καταστολή. Και δεν εννοούμε μόνο τις δεκάδες δολοφονίες, τις επιθέσεις και τις φυλακίσεις (θα χρειαζόντουσαν πολλές σελίδες για την ανάλυση του σχεδίου cointelpro της CIA). Εν τέλει το σύμπλεγμα εξωτερικών πιέσεων (καταστολή), εσωτερικών ρήξεων αλλά και της καθοδικής πορείας του ευρύτερου ριζοσπαστικού κινήματος θα φέρουν τους Μ.Π στη σταδιακή αποδιοργάνωση και στην τελική διάλυσή τους στα τέλη του '70.

Έξω από τα γραφεία τους

Black Panthers και Yippies

"YIPPIES", "YOUTH INTERNATIONAL PARTY"

Οι Γίππικς ήταν ένα κίνημα πολιτικοποιημένων αναρχιζόντων "χίπικς" από τον Ιανουάριο του 1968 έως τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Έδρασαν, κυρίως, στις Η.Π.Α. με διάφορες τεχνικές πρόκλησης, θεωρώντας πως είναι δυνατή η ιδιοποίηση και η εκτροπή των όπλων προπαγάνδας των κρατούντων.

Η ίδρυση προήλθε από 7 ριζοσπάστες αμερικανούς "χίπικς" και ακτιβιστές, τον Άμπυ Χόφφμαν, την Ανίτα Χόφφμαν, τον Τζέρρυ Ρούμπιν, τη Νάνσυ Κούρσαν, τον Πωλ Κράσνερ, τον Κηθ Λάμπε και τον Μπομπ Φας, ύστερα από γνωριμία τους στην περικύκλωση του πενταγώνου τον οκτώβριο του 67'. Την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 68' αποφάσισαν να ιδρύσουν ένα καινούργιο κίνημα, το οποίο να μπορέσει να στρέψει τους μέχρι τότε διαμαρτυρόμενους νέους προς τη δημιουργία ενός νέου αναρχίζοντος αμαλγάματος πολιτικής δράσης, ερωτισμού, ροκ μουσικής και ψυχοτρόπων ουσιών. Στις επόμενες εβδομάδες προσχώρησαν και άλλες γνωστές προσωπικότητες της άκρας αριστεράς, κυρίως από την οργάνωση "Φοιτητές για μια Δημοκρατική Κοινωνία" ή "SDS". Το κίνημα αυτό ύστερα από πρόταση της Ανίτας Χόφφμαν ονομάστηκε "Διεθνές Κόμμα Νεολαίας" ή "YIP".

"Οι χίπικς μας αποκαλούν πολιτικοποιημένους και οι πολιτικοποιημένοι μας αποκαλούν χίπικς. Μόνο η αντίδραση δεν ξεγελιέται και μας βλέπει όπως είμαστε. Το Yippie! δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια καλάδικαιολογία για κάποιον να εξεγερθεί." Άμπυ Χόφφμαν

Μέχρι το τέλος του χειμώνα, είχαν ιδρυθεί μικρές ομάδες Γίππις στην Ουάσινγκτον, την Φιλαδέλφεια, την Βοστώνη, το Μπέρκλεϋ', το Σαν Φρανσίσκο, το Λος Άντζελες και το Σικάγο.

Οι "Ύιρπιες" ανέπτυξαν μια θεωρία, σύμφωνα με την οποία, οι νέοι άνθρωποι θα μπορούσαν να προσελκυστούν πιο εύκολα στην επανάσταση μέσα από θεατρικά δρώμενα, μουσικές συναυλίες και τολμηρά "συμβάντα", ενώ τα Μ.Μ.Ε. μπορούσαν να εκτραπούν "εκ των έσω", με την έξυπνη δράση του επαναστάτη, όταν η δράση που ο ίδιος παρήγαγε εμφανιζόταν στο χαρτί ή στο γυαλί. Χαρακτηριστικό ήταν το σύνθημα του κινήματος "εάν δεν σου αρέσει το δελτίο ειδήσεων, βγες έξω και φτιάξε ένα διαφορετικό, δικό σου."

Σύμβολα του κινήματος ήταν, κυρίως, η πολεμική κραυγή "Ύιρpie!", καθώς και η "πολεμική" σημαία με ένα ολόμαυρο φόντο που στο κέντρο ξεπρόβαλε προκλητικά το κόκκινο άστρο της επανάστασης με ένα καταπράσινο φύλλο κάνναβης μπροστά του.

Σικάγο 1968 : Οι Γίππις στην πρώτη τους συνέντευξη αποκάλυψαν το σχεδιασμό ενός εξαήμερου "Φεστιβάλ Ζωής" στο συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος των Η.Π.Α., που θα γινόταν τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς. Δήλωναν ότι θα κατέβαζαν για πρόεδρο των Η.Π.Α. ένα νεαρό γουρούι ονόματι "Πήγασος ο Αθάνατος". Οι πληροφορίες που διοχέτευαν ήταν: "θα ρίξουμε LSD στο υδραγωγείο του Σικάγο", "θα κάνουμε πράξη την πολιτική της έκστασης", "θα κάνουμε σεξ στους δρόμους" και άλλα ανάλογα. Τοαποτέλεσμα τελικά ήταν αντίθετο των προδοκίων τους, καθώς δεν κατάφεραν να συγκεντρώσουν περισσότερους από 5.000-10.000 μακρυμάλληδες, οι οποίοι τσακίστηκαν με απερίγραπτη βαναυσότητα από την εθνοφρουρά και την αστυνομία του Σικάγο.

Δίκη για "συνομοσία" : Τον Σεπτέμβρι του 69' παραμέμφθηκαν οι Χόφφμαν και Ρούμπιν, μαζί με άλλους 6 ακτιβιστές, για τα βίαια γεγονότα του Σικάγο, σε δίκη, με την κατηγορία της "συνομοσίας προς πρόκληση ταραχών". Καταδικάστηκαν σε πενταετή φυλάκιση τον Φεβρουάριο του 70', ενώ μετά από αλληπάλληλες διδηλώσεις υπέρ των "8 του Σικάγο", κατάφεραν να γλυτώσουν τη φυλακή, με χορήγηση αναστολής της εκτέλεσης των ποινών.

Εκείνη την χρονιά (1970) ο Ρούμπιν εξέδωσε το βιβλίο «Καν' το!» («Do it! Scenarios of the Revolution»), που έγινε το υπ' αριθμόν 1 μέσο «γίρπιας κατήχησης» για δεκάδες χιλιάδες νεαρών αμερικανών: «Η επανάσταση είναι επικερδής. Για αυτό οι καπιταλιστές προσπαθούν να την πουλήσουν. Οι νταβατζήδες του χρήματος παίρνουν τα καλύτερα προϊόντα της καρδιάς και του μυαλού μας, τα μετατρέπουν σε καταναλωτικά προϊόντα, ορίζουν μια τιμή και μας τα ξαναπουλάνε με την μορφή εμπορευμάτων. Παίρνουν τα σύμβολά μας, που' ναι βουτηγμένα στο αίμα που χύσαμε στους δρόμους, και τα κάνουν της μόδας.

. Να απαλλοτριώσουμε όλους τους επιχειρηματίες. Όλα τα ωραία προϊόντα που συσκευάζουν και πουλάνε οι «χίπηδες» επιχειρηματίες είναι ουσιαστικά δυναμίτης που θα εκραγεί μέσα στα χέρια τους. Θα καταστρέψουμε τα παλάτια του ροκ. Θα γκρεμίσουμε όλους τους φράχτες. Θα καταστρέψουμε τους καλλιτέχνες που μας καταστρέφουν. Θα απελευθερώσουμε την μουσική μας. Θα αυτοκυβερνηθούμε!

.Τραβάμε τον δρόμο μας! Η πολιτική μας είναι η μουσική μας, η μυρωδιά μας, το δέρμα μας, τα μαλλιά μας, τα ζεστά γυμνά κορμιά μας, η ενεργητικότητά μας, οι αντεργκράουντ εφημερίδες μας, το δράμα μας. Η ίδια η ύπαρξή μας είναι μία απειλή για την παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων».

Οι Γίππις, καθώς αρνούσαν τις τυπικές διαδικασίες για την απαίτηση ιδιότητας μέλους, αποτέλεσαν ευκολότατο στόχο για το πρόγραμμα COINTELPRO του FBI, το οποίο αποσκοπούσε στη διάλυση ενοχλητικών οργανώσεων. Με τις αλληπάλληλες διεισδύσεις χαφιέδων και προβοκατόρων, κατέληξε τελικά σε κανονική διάσπαση του "Youth International Party". Μετά τη διάλυση του "YIP", οι δύο από τους ιδρυτές του, Χόφμαν και Ρούμπιν, ακολούθησαν δύο αντιδιαμετρικές διαδρομές. Ο πρώτος βγήκε το '74' στην παρανομία, λόγω επικείμενης ποινικής καταδίκης του, έζησε πολλά χρόνια με ψεύτικη ταυτότητα, παραδόθηκε τελικά το '80' και φυλακίστηκε, επιχείρησε να επαναδραστηριοποιηθεί μέσα του '80' και τελικά αυτοκτόνησε στις 12 Απριλίου του '89', όταν διαπίστωσε την απελπιστική απραξία της νεότερης γενιάς των αμερικανών. Ο δεύτερος κατέληξε χρηματιστής στη Γουόλ Στρητ και στη συνέχεια επίχειρηματίας και έγινε κυνικός αρνητής του αριστερού παρελθόντος του, μέχρι που σκοτώθηκε τελικά σε τροχαίο στις 28 Νοεμβρίου του '94'.

η διακήρυξη των Yippies

ο υποψήφιος πρόεδρος των δημοκρατικών...

The San Francisco Diggers

«Οι Diggers είναι ενάντια στην ιδιοκτησία. Όλα είναι ελεύθερα, 'κανε αυτό που σ'αρέσει. Τα ανθρώπινα όντα είναι οι φορείς της ανταλλαγής. Το φαγητό, τα μηχανήματα, τα ρούχα, τα υλικά, τα καταφύγια και όλες οι δομές παροχής υπηρεσιών απλώς υπάρχουν. Πράγματα. Ο τέλειος διακομιστής θα ήταν ένα ανοιχτό, αυτόματο μηχάνημα έξω στο δρόμο. Οι κλειδαριές καταναλώνουν χρόνο. Οι συνδυασμοί είναι χρονόμετρα.

Κάθε ελεύθερο κατάσταση αποτελεί μια κοινωνική μορφή τέχνης, θέατρο χωρίς εισιτήριο. Εκτός χρημάτων και ελέγχου.

Οι Diggers θεωρούν πως η εμπειρία των Ελεύθερων Καταστημάτων (Free Stores) μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την απελευθέρωση της ανθρωπίνης φύσης. Απελευθέρωσε πρώτα το χώρο, τα αγαθά και τις υπηρεσίες. Άσε τις οικονομικές θεωρίες να ακολουθήσουν τα κοινωνικά γεγονότα. Από τη στιγμή που υπάρχει ένα ελεύθερο κατάσταση, η ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, το να θες και να δίνεις, να χρειάζεσαι και να παίρνεις, γίνεται ανοιχτή στον αυτοσχεδιασμό.»

Οι Diggers ήταν μία από τις θρυλικές ομάδες του Haight-Ashbury, στο San Francisco. Η δράση τους υπήρξε αντιπροσωπευτική της αντι-κουλτούρας των 60's. Τυλιγμένοι με μια μυστικότητα ανωνυμίας, πήραν το όνομά τους από τους Diggers της Αγγλίας (1649-50), οι οποίοι διακήρυσσαν το όραμά τους για μια κοινωνία ελεύθερη από την ατομική ιδιοκτησία και όλες τις μορφές εμπορίου.

Συνδύασαν την άμεση δράση με το θέατρο δρόμου και άλλα καλλιτεχνικά δρώμενα, με στόχο να δημιουργήσουν μια ελεύθερη πόλη. Ανάμεσα στις πιο γνωστές τους δραστηριότητες περιλαμβάνεται η δωρεάν διανομή φαγητού κάθε μέρα στα πάρκα της πόλης και η ελεύθερη διανομή αγαθών μέσω των Ελεύθερων Καταστημάτων.

Πρώτα απ' όλα οι Diggers ήταν καλλιτέχνες. Η σκηνή τους ήταν οι δρόμοι και τα πάρκα του Haight-Ashbury και, αργότερα, ολόκληρη η πόλη του San Francisco. Οι περισσότεροι αρχικά ήταν μέλη των Mime Troupe, μιας ομάδας που είχε ιδρυθεί το 1959 από τον Davis, ο οποίος θεωρούσε ότι η εμπειρία του ριζοσπαστικού θεάτρου θα μπορούσε να κινητοποιήσει το κοινό να αναρωτηθεί για τις ιδέες του πάνω στην πολιτική, την κοινωνία και τη ζωή γενικότερα.

Θεωρούσαν πως η ουδετερότητα, η κοινωνική υποστήριξη και όλες αυτές οι έννοιες διαφθείρονται όταν η βάση της κοινωνικής συμβίωσης είναι το χρήμα. Σκοπός είναι η μετάβαση σε μια κοινωνία χωρίς χρήμα, αλλά για να φτάσουμε εκεί πρέπει να υπάρξει ένα ενδιάμεσο βήμα, πρέπει να αναπτυχθούν και να δοκιμαστούν πρακτικές κοινωνικής συμπεριφοράς που δε θα ορίζονται από χρηματικές συναλλαγές. Θεωρούσαν καθήκον τους να παρουσιάσουν αυτή την ιδέα του «Όχι Χρήμα» και να δημιουργήσουν προοπτικές όπου αυτή θα μπορούσε να εφαρμοστεί,

βοηθώντας τους ανθρώπους να συνειδητοποιήσουν ότι υπάρχουν κι άλλες αξίες που δεν έχουν σχέση με το χρήμα.

Η δουλειά στους δρόμους, η άμεση δράση και ο ακτιβισμός είχαν βασική σημασία γι' αυτούς. Θυμωμένοι καλλιτέχνες-ηθοποιοί, ποιητές, χορευτές κλη-εγκατέλειπαν τις θεατρικές σκηνές και διεκδικούσαν τους δρόμους, οργανώνοντας καλλιτεχνικά δρώμενα και κρατώντας μακριά τους μάντζερ, χωρίς δομές και χωρίς κανέναν είδους καθοδηγητές.

Τα έργα που ανέβαζαν στις απελευθερωμένες σκηνές λειτουργούσαν ως επιρροή στην ανάπτυξη του κινήματος της Νέας Αριστεράς (New Left). Όλες οι πρόβες, τα κοστουμια και γενικά η προετοιμασία της παράστασης δεν ήταν παρά προετοιμασία γι' αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «αστυνομικό θέατρο» ή «θέατρο ανταρτών». Δεν υπήρχε διαχωρισμός μεταξύ κοινού και καλλιτεχνών, όλοι συμμετείχαν στο στήσιμο αυτών των παράνομων, ουσιαστικά, δράσεων.

Συνήθως, μετά τις παραστάσεις τους μοίραζαν γεύματα στον κόσμο, τα οποία ετοίμαζαν συλλογικά χρησιμοποιώντας υλικά που περίσσευαν από τις αγορές ή που έκλεβαν από τα μαγαζιά. Το μοίρασμα του φαγητού αποκτούσε μια βαρύνουσα σημασία, καθώς αποτελούσε μια μορφή ανάληψης ευθύνης για τον τρόπο ζωής και την κουλτούρα που προσπαθούσαν να αναδείξουν. Αποδείκνυε στην πράξη πως ήταν υπεύθυνοι άνθρωποι που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τους άλλους, όχι μόνο με το λόγο τους για το πώς θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα, αλλά δοκιμάζοντας στην πράξη τα μέσα που διέθεταν για να δώσουν υπόσταση στα προτάγματά τους.

«Την πρώτη φορά που μαγειρέψαμε σε πάρκο ήταν κοντά στο Haight-Ashbury. Διαλέξαμε το μέρος γιατί κάθε πρωί και απόγευμα ήταν γεμάτο αυτοκίνητα με ανθρώπους που πηγαινόερχονταν στις δουλειές τους. Δεν είχαμε κατασκηνώσει απλώς στο πάρκο, σερβίροντας δωρεάν φαγητό, αλλά το είχαμε κάνει τοποθετώντας γύρω ένα τεράστιο πορτοκαλί πλαίσιο, μήκους 3,5 μέτρων. Έτσι, αν κάποιος που ήταν μέσα στο αυτοκίνητο κοιτούσε θα έβλεπε μια ζωγραφιά με ανθρώπους να τρώνε δωρεάν γεύματα. Ο λόγος που το κάναμε αυτό ήταν επειδή ο John Cage έλεγε ότι αν βάλεις ένα πλαίσιο γύρω από οτιδήποτε, τότε αυτό είναι τέχνη και επειδή εμείς λέγαμε πως αν κάνεις πράγματα ελεύθερα τότε πρέπει να τα κάνεις μέσα σε ένα ελεύθερο πλαίσιο αναφοράς.»

Berg

Η τέχνη, όμως, και το φαγητό δεν ήταν τα μόνα αγαθά, την ελεύθερη διακίνηση των οποίων προπαγάνδιζαν. Εξέδιδαν περιοδικά και μπροσούρες, τα οποία μοιράζονταν χωρίς αντίτιμο, σε μία προσπάθεια να υψώσουν τη δική τους φωνή αδιαμεσολάβητα και εκτός του ελέγχου των μίντια. Στα θέματα αντιπληροφόρησης δεν διεκδίκησαν ποτέ την «αντικειμενικότητα» του ρεπόρτερ παρά παρουσίαζαν τις θέσεις και τις οπτικές των ανθρώπων που έγραφαν στα έντυπα.

Έκαναν καταλήψεις σπιτιών τα οποία ήταν ανοιχτά σε όλους .

Τον Ιούνιο του '67,ο γιατρός David Smith ίδρυσε μια κλινική στο Haight-Ashbury,με σκοπό τη δωρεάν παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης,η οποία υπάρχει και λειτουργεί μέχρι σήμερα.Οι Diggers υποστήριξαν αυτό το εγχείρημα με όσα μέσα διέθεταν.Συχνά μοίραζαν φαγητό και οργάνωναν ομιλίες προπαγανδίζοντας τις ιδέες τους.

Γι'αυτούς το χρήμα ήταν ένας τρόπος επικοινωνίας ανάμεσα στους πολλούς που μπορούσαν να υπάρξουν.Θεωρούσαν πως όταν κάνεις κάτι δωρεάν και το δίνεις χωρίς αντίτιμο τότε δε θες κανέναν έπαινο γι'αυτό,κάτι που αποτελούσε γι'αυτούς δέσμευση.Στα πλαίσια αυτής τους της αντίληψης είχαν οργανώσει στο Haight-Ashbury μία από τις γνωστότερες δράσεις τους,το θάνατο του χρήματος. Άνθρωποι μ'ένα μεγάλο φέρετρο,γεμάτο λεφτά,περπατούσαν στους δρόμους τραγουδώντας «Βγες από τη ζωή μου, γιατί δε βγαίνεις,μωρό μου?».

Diggers και Hippies

Δε θεωρούσαν τους εαυτούς τους hippies,αν και ζούσαν ανάμεσά τους.Πίστευαν ότι οι hippies δεν είχαν ένα πρόγραμμα που θα έφερνε αλλαγές μακράς διαρκείας,αν και ήταν θετικοί απέναντι σε κάποιες από τις πρακτικές που ακολουθούσαν,όπως η χρήση ψυχεδελικών ουσιών,καθώς αυτή διαταράσσει,και μερικές φορές ανεπανόρθωτα,την επιβεβλημένη κανονικότητα και την κυρίαρχη κουλτούρα.

Συνεπώς δεν ήταν hippies αλλά ούτε μέλη του κινήματος της Νέας Αριστεράς (New Left).Η βασική ιδέα απ'την οποία εκκινούσαν ήταν πως αν αλλάξουν ο τρόπος και το περιεχόμενο της κοινωνικής συμπεριφοράς,αν αλλάξει η κυρίαρχη κουλτούρα,θα αλλάξει ακολούθως και η πολιτική κατάσταση.Μέσα στα πλαίσια αυτά θεωρούσαν ότι οι hippies μπορούσαν να ριζοσπαστικοποιηθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να αποτελέσουν μια ακόμα δύναμη κοινωνικού μετασχηματισμού.

«Τα MME προπαγάνδιζαν το San Francisco σαν το επίκεντρο της διασκέδασης.Αποφασίσαμε ότι αυτό ήταν μια ευκαιρία να δημιουργήσουμε ένα αναρχικό θέατρο-πανεπιστήμιο του δρόμου.Θεωρούσαμε ότι αν καταφέρναμε να "επιτεθούμε" στις συνειδήσεις των ανθρώπων που έρχονταν,τότε,όταν αυτοί θα έφευγαν-γιατί σίγουρα θα έφευγαν-θα έπαιρναν μαζί τους κάτι από την εμπειρία που είχαν αποκτήσει.»

Judy Goldhaft

Το Φεβρουάριο του 1967,οι Diggers διοργάνωσαν το Invisible Circus σαν απάντηση στα ψυχεδελικά φεστιβάλ του προηγούμενου έτους.Σκοπός τους ήταν να κάνουν ένα πάρτυ όπου δεν θα υπήρχε διαχωρισμός ανάμεσα στους ανθρώπους που το οργάνωσαν και σε αυτούς που έρχονταν σ'αυτό,όπως συνέβαινε με όλα τα φεστιβάλ,όπου οι "star" στη σκηνή ήταν διαχωρισμένοι από το κοινό.Το πάρτυ έγινε σε μια εκκλησία,ξεκίνησε Παρασκευή βράδυ και τελείωσε ξημερώματα

Κυριακής.Ωστόσο,οι ιστορίες γι'αυτές τις 36 και πλέον ώρες έγιναν θρύλος στην κοινότητα του San Francisco.

Η περίοδος που έδρασαν οι Diggers ήταν μια περίοδος όπου η ελπίδα για την επανάσταση ήταν πολύ έντονη μέσα στους κόλπους των ριζοσπαστικών ομάδων και των κινημάτων.

«Οι Black Panthers στο Oakland,οι ριζοσπαστικοί της Νέας Αριστεράς στα πανεπιστήμια'είχε ήδη διαμορφωθεί το αντιπολεμικό κίνημα,το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα,το κίνημα για τα δικαιώματα των μαύρων (black freedom).Λοιπόν, αν πιστεύαμε ότι θα έρθει η επανάσταση;Ναι,θεωρούσαμε ότι ήταν μια επανάσταση σε εξέλιξη.Ήταν οι Diggers μέρος της;Σίγουρα ήταν.»

Berg

Από το 1967,όμως,τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν.Περισσότερα σκληρά ναρκωτικά άρχισαν να μπαίνουν στο Ashbury,ενώ οι άνθρωποι που έρχονταν ήταν όλο και λιγότεροι,οι άστεγοι αυξάνονταν και γενικότερα το κλίμα είχε αρχίσει να μεταστρέφεται.

«Μας πήρε λίγο καιρό να συνειδητοποιήσουμε ότι κανείς μας δεν ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει την προσπάθεια,εξαιτίας των όσων είχαμε ζήσει τα προηγούμενα χρόνια.Κάναμε κατάληψη στα σκαλιά του δημαρχείου,χρησιμοποιώντας τα σαν ελεύθερο χώρο για τρεις μήνες.Κάθε μέρα διαβάζαμε ποίηση,μοιράζαμε φαγητό,παιζάμε θέατρο'κι όλα αυτά βασικά για τους γραφειοκράτες που ανεβοκατέβαιναν τα σκαλιά του δημαρχείου.Ήταν αρκετά διασκεδαστικό.Αποφασίσαμε να βγάλουμε την ενέργεια των Diggers έξω από το Ashbury και να την εξαπλώσουμε σ'όλη την πόλη.»

Judy Goldhaft

Οι Diggers βγήκαν από την πόλη, ταξίδεψαν και δημιούργησαν ελεύθερες κοινότητες σ'όλη τη χώρα.

Free store

«Πρέπει να αλλάξουμε τον κόσμο δείχνοντας με τη δράση μας πώς θα 'πρεπε να είναι.»

White Panthers (1968-1971)

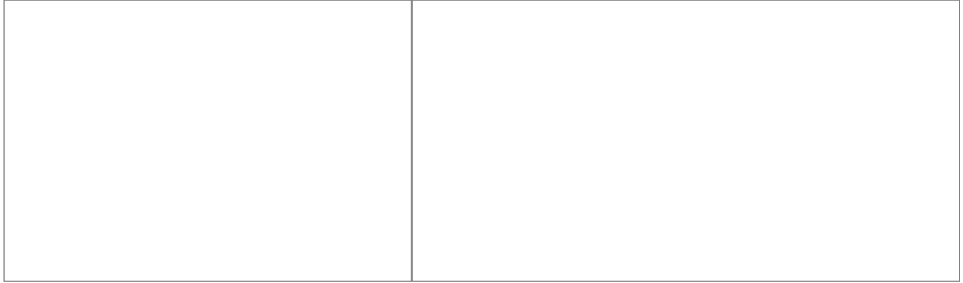
Η ίδρυση των "λευκών πανθήρων" (The White Panther Party), ήρθε σαν αντίστοιχία στο ήδη υπάρχον "Κόμμα των μαύρων πανθήρων", με αφορμή την απάντηση ηγετικού στελέχους των τελευταίων σε ερώτηση δημοσιογράφου για το τι μπορούν να κάνουν οι λευκοί για να υποστηρίξουν τον αγώνα των αφροαμερικανών: "να ιδρύσουν ένα κόμμα λευκών πανθήρων", απάντησε. Έτσι μέσα από την ανάγκη για κάτι περισσότερο ριζοσπαστικό, αφού δεν έβλεπε καμιά προοπτική στις αριστεριστικές φοιτητικές οργανώσεις ο Lawrence Plamondon, μετά την εκρηκτική συναυλία των MC5 μαζί με το ζευγάρι Leni Arndt και John Sinclair αποφασίζουν να ιδρύσουν το κόμμα, το οποίο ήρθε σαν συνέχεια-μετεξέλιξη ενός 28μελούς καλλιτεχνικού κοινοβίου με το όνομα "Trans-Love Energies" που στόχευε στην επαναστατικοποίηση της αντικουλτούρας και την καλλιέργεια συγκρουσιακής πολιτικής μέσω της ροκ μουσικής. Σαν εργαλεία αντιπληροφόρησης και λογού χρησιμοποίησαν πολλά έντυπα του underground τύπου, καθώς και το συγκρότημα MC5 που στις συναυλίες του προπαγάνδιζε την σύγκρουση με το κράτος.

Τόσο η αστυνομική βία, όσο και η γενικότερη καταστολή, έκανε τους ιδρυτές του κόμματος να αντιληφθούν τα αδιέξοδα των μη βίαιων πρακτικών και οργανώσεων με χαλαρή δομή, και βεβαία παραδειγματισμένοι από τους μαύρους πάνθηρες, θέλησαν να "χτίσουν" μια οργάνωση με συνοχή, συγκεκριμένο πρόγραμμα και σαφείς θέσεις. Στην ιδρυτική τους διακήρυξη ξεχωρίζει το σύνθημα "καθολική επίθεση στην κατεστημένη κουλτούρα με οποίο μέσο απαιτηθεί", το οποίο καθρεπίζει τη διάθεση τους. Οι ίδιοι θεωρώντας τους εαυτούς τους λύση του "προβλήματος", θέτουν ανοιχτά το ζήτημα να πάρει θέση ο καθένας απέναντι στην γουρουνόλευκη κουλτούρα, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους της κυβέρνησης και στο μίζερο σύστημα που τους προσφέρουν πάνω σε ασημένιες πιατέλες.

Χρησιμοποιούσαν την μουσική, τις αφίσες, τα βιβλία και μια γενικότερη στάση ζωής για να απαιτήσουν την ελευθερία για όλους. Εφαρμόζοντας πρακτικές όπως ημι-θεατρικές προκλήσεις ήθελαν να αντιστρέψουν τον ρόλο των M.M.E. προς όφελος τους, περνώντας τα δικά τους μηνύματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η δήλωση του Plamondon πως "αν κάνεις κάτι επαρκώς εξωφρενικό, τα μίνια θα το αρπάξουν". Στα ίδια πλαίσια κινούνταν και οι δηλώσεις των MC5 λέγοντας πως με την είσοδο τους μέσα σε κατεστημένα μέσα προβολής διαδηλώνουμε εναντίον σε κρετίνους και ταυτόχρονα επαναστατικοποιούμε τα παιδιά τους, επίσης φώναζαν πως είχαν το σημαντικότερο όπλο, "το μπάσιμο απευθείας μέσα σε εκατομμύρια εφήβους και την πίστη όλων τους σε μας".

Η καταστολή της οργάνωσης ήρθε μέσα από το διαχωρισμό τους από τους MC5 (που αποτελούσαν και την οικονομική στήριξη μέσω των συναυλιών) και την εξουδετέρωση των ηγετών τους μέσα από δίκες και φυλακίσεις (καταδίκη του

Sinclair σε 9,5 χρόνια για κατοχή μαριχουάνας, και του Plamondon για εμπλοκή σε βομβιστική επίθεση).

MC 5

το κοινόβιο "Trans-Love Energies"

BLACK MASK / UP AGAINST THE WALL MOTHERFUCKER!

"Γιατί το κάνετε αυτό? Δεν σας κάναμε τίποτα..."

Το ημερολόγιο δείχνει 10 Οκτωβρίου 1966, και ο ανήσυχος διευθυντής του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, αγχώδης και σχεδόν δακρυσμένος, σταυρώνει τα χέρια αναζητώντας απεγνωσμένα την αιτία που ένα μάτσο πιτσιρικάδες έχουν μαζευτεί έξω απ'το μουσείο και μοιράζουν φυλλάδια ή φωνάζουν συνθήματα σπέρνοντας τον πανικό. Το δρόμο για την είσοδο στο μουσείο τους κλείνει μια φάλαγγα αστυνομικών. Δυο κόσμοι συγκρούονται. Ο κόσμος της τέχνης της μαζικής κουλτούρας, της παθητικότητας και της καλουπωμένης έκφρασης, και αυτός της ζωντανίας, της οργής και της απενοχοποίησης. Κανείς δεν μπορούσε να ξέρει ποιά θα ήταν η συνέχεια...

Μεγαλύτερος εχθρός: ο Πάτος σου

Οι Black Mask πρωτοεμφανίστηκαν το 1966, και φρόντισαν να κάνουν την παρουσία τους αισθητή με κάθε μέσο. Βρίσκοντας τις ρίζες τους στη βίαιη ανατρεπτικότητα του Φουτουρισμού και την τολμηρή παραδοξότητα της Ντανταϊστικής τέχνης, συχνά παιδιά του δρόμου με ευρύτερες ανησυχίες και δίχως πανεπιστημιακή μόρφωση, ανέπτυξαν μια ιδιαίτερη σχέση με την τέχνη και την πολιτική, επιζητώντας το έδαφος ώστε αυτές οι δυο πλευρές της κοινωνίας να συνυπάρξουν με ριζοσπαστικό τρόπο. Τουλάχιστον αυτό πίστευε ο ιδρυτής (αν μπορεί κανείς να προβεί σε τέτοιους χαρακτηρισμούς) της ομάδας, και ζωγράφος Ben Morea. Οι Black Mask πράγματι αποτελούσαν την ενσάρκωση αυτής της ιδέας: συνδύαζαν την φλογερή τους ανάγκη για έκφραση μέσω μιας νέας τέχνης και τις απόψεις τους για μια αντιεραρχική κοινωνία, με τρόπο δυναμικό, υβριστικό για τα δεδομένα της εποχής, και συχνά βίαιο. Η καλλιτεχνική έκφραση γι'αυτούς αποτελούσε την εκδίπλωση της ίδιας της εμπειρίας, και τα διαχωριστικά όρια ζωής

και τέχνης σκοτεινό παρελθόν. Ορκισμένοι εχθροί του παρελθόντος αυτού, και ό,τι αυτό κουβαλούσε μαζί του, προσπάθησαν να αποξιλώσουν κάθε μπουρζουαζιδικό περίβλημα που στοίχειωνε την τέχνη, και να την επαναφέρουν στον φυσικό της χώρο: τον δρόμο. Και αν ο δρόμος αποτελούσε τον καμβά για την αυθεντική καλλιτεχνική δημιουργία, τότε αποτελούσε εξίσου και το ισχυρότερο μέσο για την κοινωνία του αύριο. Έχοντας εσωτερικεύσει τα παραπάνω, η δράση τους δε θα μπορούσε να ήταν ανώδυνη. Από εκθέσεις ζωγραφικής μέχρι ποιητικές ημερίδες και από ακαδημαϊκές εκδηλώσεις μέχρι μεγάλα συνέδρια, δεν σταμάτησαν να σαμποτάρουν την διανοουμενίστικη κουλτούρα που συνόδευε κάθε τομέα γνώσης και εκφράσεως, ενώ ταυτόχρονα φρόντιζαν να μοιιάζουν την κάθε παρέμβαση τους ευφάνταστα, με υπαίθρια πάρτυ που έστηναν, μοιράζοντας ποτό και φαγητό.

Πιέρι στο στόμα

Οι δράση των Black Mask επεκτάθηκε κατά το 1967 σε μια πιο βιτριολική κριτική των κοινωνικών φαινομένων όπως αυτό των χίπηδων και της Νέας Αριστεράς. Σαν πνευματικά τέκνα των Καταστασιακών (απ'τους οποίους επηρεάστηκαν άμεσα), έβλεπαν την μογιά του αμερικάνικου ονείρου να μοιάζει ήδη ξεθωριασμένη στα μάτια της νέας γενιάς, η οποία αναζητούσε έξοδο. Στην χίπιικη ανεμελιά που κατέστη γρήγορα συμφέρουσα για κοινωνικό και πολιτικό καθησυχασμό, αντιπρότειναν την επαναθέαση του οράματος για ελεύθερη συμβίωση, το οποίο εμπεριέχει εκρηκτική δύναμη. Στη Νέα Αριστερά, της οποίας η απήκηση μεγάλωνε συνεχώς, απαντούσαν αποστομωτικά: *"Κάντε την υπέρβαση και σταματήστε να μετράτε κωλοτριπίδια"*. Τα πάντα μεταφράζονταν σε αφορμή για επαναστατική ορμή, και οι ίδιοι δεν φοβόντουσαν να κατηγορήσουν μορφές-σύμβολα της εποχής όπως ο Ginsberg η ο Marcuse. Το σύνθημα ήταν ένα: *" Η αδράνεια είναι ο εχθρός!"* Και στην γκετοποίηση της νοτιοανατολικής μεριάς της Νέας Υόρκης αυτό που έβλεπαν ήταν μια δυνητικά επαναστατημένη κοινότητα η οποία θα αποτελούσε τον πυρήνα για μια μαζική εξέγερση.

Τί μπορείς να κάνεις με έναν καθεδρικό ναό και λίγο Δυναμίτη

Έχοντας αποκτήσει μεγαλύτερη απήκηση και εξοπλισμένοι με περισσότερη οργή, οι Black Mask μετεξελίχθηκαν σε μια νέα ομάδα, τους Up Against the Wall Motherfuckers, αφήνοντας πίσω σιγά σιγά την σκληροπυρηνική δομή τους. Οι Motherfuckers διατήρησαν τα περί τέχνης προστάγματα τους, ενώ εξάπλωσαν τις δράσεις τους σε μεγάλο βαθμό, και διαχώρισαν τις θέσεις τους με την Καταστασιακή Διεθνή. Τα λόγια του Ben Morea μας δίνουν να καταλάβουμε τι ήταν αυτή η νέα, μεγάλη παρέα: *"Η οικογένεια (όπως οι ίδιοι αυτοαποκαλούνταν) ήταν πολύ μεγαλύτερη και ζωτική απ'τους Black Mask. Ξεπερνούσε συχνά τα όρια που έθετε και ήταν συχνά άστατη ενώ δεν στρεφόταν πια τόσο στα πολιτισμικού περιεχομένου γεγονότα. Συμπεριλάμβανε πολλούς καλλιτέχνες, αλλά και ανθρώπους από ποικίλες περιστάσεις που αναζητούσαν μια πιο "αληθινή" και δυναμική ζωή. Κάτι λιγότερο*

περιοριστικό απ'την συνεχή πολιτική και αρτιστική πρόκληση, κάτι πιο ελεύθερο". Παρ'όλο το άνοιγμα αυτό, Οι UAW/MT απείχαν πολύ απ'την εικόνα του κλασικού ανέμελου χίππ." Μπορεί να μοιάζαμε στην εμφάνιση-μακριά μαλλια, 'εθνικ' ντύσιμο- και να παίρναμε πολλά LSD, αλλά παραμέναμε ακόμα ριζοσπαστικοί" συμπληρώνει ο Morea. Οι δράσεις τους ήταν πραγματικά ευφάνταστες και μαζικές. Η ψεύτικη δολοφονία του κατ'εκείνους συμβολικού για τον αστικό χαρακτήρα της ποιήσεως, διανοούμενου-ποιητή Kennech Koch ήταν αρκετή για να δημιουργήσει δυνατό σοκ στον ακαδημαϊκό κύκλο και να στείλει την ψυχή του ταλαίπωρου λογοτέχνη στην κούλουρη. Η μεγάλες καταλήψεις στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια χρωστούσαν πολλά σ'αυτούς, ενώ οι ίδιοι φρόντισαν να γεμίσουν το κεντρικό σιντριβάνι του Κέντρου Λινκολν (Lincoln Center for the Performing Arts) με πολλά κιλά σκουπίδια κατά την εναρκτήρια βραδιά ενός σπουδαίου " μπουρζουαζιδικου πολιτιστικού event". Και αυτές δεν είναι παρά μερικές απ'τις "ζαβολιές" των Motherfuckers, των οποίων τα αιτήματα μπορεί να μην ικανοποιούνταν πάντοτε, αλλά οι νίκες τους ήταν αρκετές και μεγαλειώδεις, όπως η διοργάνωση δωρεάν συναυλιών στο ιστορικό Fillmore East του Μανχάταν, με συγκροτήματα όπως οι MC5, αλλά και η θριαμβική παράκαμψη στο Woodstock, όπου κατάφεραν να κόψουν τους φράχτες, αφήνοντας χιλιάδες κόσμο να εισέλθει δωρεάν.

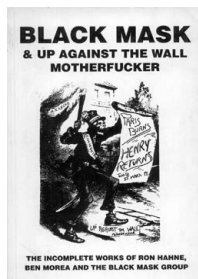
Το όνειρο και άλλο λίγο Δυναμίτη

Ο αυθορμητισμός και η δυναμικότητα των Motherfuckers ήταν πια αναμφισβήτητη, και καθώς η δεκαετία αργόσβηνε, αυτή η τεράστια πια παρέα κατάφερε να δώσει έναν πραγματικό επαναπροσδιορισμό της επικοινωνίας, η οποία, σύμφωνα με εκείνους, δεν είναι τίποτε άλλο απ'την συλλογική δράση. Και η συλλογική δράση μια μήτρα ανθρώπων, καταστάσεων και παθών που κυοφορεί τη νέα γλώσσα, η οποία εκμαιεύεται μέσα απ'τις πορείες, τις υπαίθριες διαμαρτυρίες, τις σκληρές συγκρούσεις και κορυφώνεται στην εξέγερση. Εκεί που κανείς μπορεί να πάρει μια γερή δόση σουρεαλισμού- πιο αληθινού και πιο αυθόρμητου από ποτέ-, εκεί όπου όλες οι αισθήσεις βρίσκονται σε εγρήγορση, εκεί μάλλον ο άνθρωπος βρίσκεται πιο κοντά στον άλλον. Οι Motherfuckers ήταν γνήσιοι εραστές της εκστατικής αυτής εμπειρίας, και την κυνηγούσαν όπως τίποτε άλλο. Το άλλοτε Όνειρο των Black Mask έπαιρνε σιγά σιγά υπόσταση, κι ο δρόμος γινόταν καθαυτός μια νέα άνοιξη: οδοφράγματα και συγκρούσεις, ατελείωτα παρτυ, μοίρασμα φαγητού σε άστεγους, χαριστικά παζάρια και αδιάκοπο μοίρασμα φυλλαδίων ποικίλου περιεχομένου. Για κάποιο καιρό, οι Motherfuckers βρίσκονταν στον πυρήνα της δράσης.

Κάτω απ'τον τοίχο μια σκία: το τέλος

Καθώς τα 60's τραβούσαν προς το τέλος τους, το οικονομικό περιβάλλον άλλαζε ραγδαία και οι Motherfuckers αποκτούσαν ολοένα και περισσότερα προβλήματα.

Κατά το τέλος του πρώτου καλοκαιριού της δεκαετίας, είχαν πραγματικά αποδεκατιστεί. Η χαλαρή δομή τους αποτέλεσε ευκαιρία για να δεχθούν τα πρώτα χτυπήματα, που στη συνέχεια εξαπλώθηκαν και σε υπόλοιπες ομάδες. Πολύ γρήγορα, βρέθηκαν φορτωμένοι με πάμπολλες κατηγορίες, ενώ οι απώλειες τους ήταν αρκετές ώστε η δραστηριότητα τους στην Νέα Υόρκη να σταματήσει τελειωτικά κατά τις αρχές του 1971. Οι εναπομείναντες Motherfuckers, είτε έφυγαν για το Μεξικό ή άλλες πολιτείες, είτε παρέμειναν στα γνωστά τους λημέρια, αυτή τη φορά σιωπηλοί, υπό την σκιά της αστυνομίας που πλέον τους είχε καταδυναστεύσει. Σίγουρα η πόλη είχε χάσει λίγο απ'τον χαρακτήρα της, και η αστυνομία είχε κερδίσει λίγο χρόνο - το ίδιο μάλλον και η πυροσβεστική -, οι Motherfuckers όμως, κατά έναν τρόπο, συνέχιζαν να υπάρχουν, ως εκείνο το αντι-μιντιακό φαινόμενο, τον εφιάλητη που ο καθωσπρεπισμός και η καθεστηκία τάξη φοβούνταν να προφέρει.

“Η επανάσταση δεν δέχεται κανένα συμβιβασμό. Δεν θα συμβιβαστούμε γιατί το θέμα είναι πολύ βασικό. Αν συμβιβαστούμε είναι σαν να ξεπουλάμε την ελευθερία μας, την επανάσταση. Κι εμείς αρνούμαστε τη σκλαβιά. Καλύτερα να πεθάνουμε παρά να συνεχίσουμε να ζούμε σε αυτή την κατάσταση. Αν συμβιβαστούμε δεν θα χάσουμε μόνο την ελευθερία μας αλλά και την ανθρωπιά μας. Ξέρουμε ότι παλεύουμε ενάντια στην υψηλή τεχνολογία αυτής της χώρας και καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχουνε μόνο χάρτινες τίγρεις όπως λει ο Μάο, αλλά και αληθινές, γιατί είναι σε θέση να εξοντώνουν μυριάδες ανθρώπους. Αλλά με το πέρασμα του χρόνου θα αποδειχθούν χάρτινες, γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σχέση με τους ανθρωπότητα. Έχουν διαχωριστεί από τους ανθρώπους. Ξέρουμε ότι ο εχθρός διαθέτει τεράστια δύναμη, όμως για μας είναι επιτακτική ανάγκη να νικήσουμε, να ξαναβρούμε τον εαυτό μας, την ανθρωπιά μας και αυτό είναι το βασικότερο. Γι’ αυτό, ή θα νικήσουμε ή θα παραμείνουμε σκλάβοι. Ή θα νικήσουμε, ή θα πεθάνουμε στην προσπάθεια μας να νικήσουμε”.

(Μαύροι Πάνθηρες)

“Μη διαχωρίζετε ποτέ τους μαζικούς αγώνες από την επαναστατική βία. Αν το κάνετε είναι σα να κάνετε τη δουλειά του κράτους.”

“...Τώρα το κίνημα είναι αποδιοργανωμένο, διαιρεμένο, βρίσκεται σε άμυνα, ανίκανο να εκπληρώσει το σύνολο των δυνατοτήτων του, ανίκανο να μάθει και να ηγηθεί. Τα τελευταία χρόνια έχει υπάρξει σχετικά περιορισμένη μαζική δράση και μεγάλη ασυμφωνία μέσα στο κίνημα. Από την άλλη μεριά, οι ευκαιρίες για αλλαγή και οργάνωση μέσα στα εκατομμύρια των φτωχών, των άνεργων και των εργαζομένων, των γυναικών και της νεολαίας είναι πολλές. Οι συνεχείς κοινωνικές κρίσεις επιταχύνουν τη διαδικασία της κοινωνικής αποδιοργάνωσης και οι άνθρωποι είναι θετικοί στην επαναστατική προοπτική.

Μόνες τους οι αντικειμενικές συνθήκες δεν οδηγούν στην επανάσταση. Σε στιγμές κρίσης και αλλαγής, οι φόβοι των ανθρώπων, οι δυσaráσκειες και οι ελπίδες τους, μπορούν να τους οδηγήσουν προς διάφορες κατευθύνσεις – προς οπιούχα κάθε είδους, την διεκδίκηση μεταρρυθμίσεων, δεξιές οργανώσεις και πόλεμο. Γι' αυτό οι επαναστατικές ομάδες, με την ηγεσία και το παράδειγμά τους, πρέπει να προωθήσουν τη μετουσίωση της δυσaráσκειας σε ζωή και δράση, να αδράξουν την ευκαιρία.

Υπάρχουν σοβαρά προβλήματα και εμπόδια που ανακόπτουν την εξέλιξη του επαναστατικού κινήματος, τα οποία πρέπει να ξεπεράσουμε και να αντιμετωπίσουμε. Κάποια είναι πλήγματα που προκλήθηκαν από το κράτος, κάποια είναι εμπόδια, αδυναμίες και αντιθέσεις ανάμεσά μας, κάποια είναι αντεπαναστατικά ρεύματα και λάθη εντός του κινήματος...”

από τη διακήρυξη των Weather Underground, 1974